Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Februar 1897. 46de Aargang.

Tale af Ældste Heber J. Grant,

holdt i Salt Lake City den 22. November 1896.

Det er faldet i min Lod at tale til Eder i denne Eftermiddag, og idet jeg fremstaar, ønsker jeg oprigtigt, at de tilstedeværende Sidste-Dages Helliges Tro og Bønner maa komme mig tilgode, saaledes at hvad jeg skal sige, kan tjene til at bestyrke vor Tro og opmuntre os til fornyet Nidkjærhed i Udførelsen af vore Pligter og styrke os som Medlemmer i Kristi Kirke. Vi samles ofte for at tilbede Gud og lytte til dem, som blive fremkaldte for at tale, for derved at forøge vor Tro og modtage aandelig Føde.

Dersom een Ting er tydeligere end andre i Jesu og Apostlenes Lærdomme, da er dette Tilfældet med den, at Troen vil ikke bringe Belønning, med mindre den er forenet med Gjerninger. Vor himmelske Fader har ikke lovet os nogen Belønning eller den Helligaands Inspiration eller et lykkeligt Udfald af Livet, med mindre vi arbejde med Flid og udføre de Pligter, der paahvile os. Tvertimod bevise de inspirerede Lærdomme, at Troen er død uden Gjerninger. Det har altid været mit Ønske at virke for at opmuntre de Hellige til at holde Guds Befalinger. Jeg ved, at et Menneske ikke kan nyde Guds Velsignelser og paa samme Tid forsømme hans Befalinger. Den, som har modtaget et Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed, og som adlyder Befalingerne, vil stedse have dette Vidnesbyrd brændende i sit Hjerte, og det vil bevare ham paa den lige og snævre Vej, der leder til det evige Liv. Det er ved Forsømmelse af vore Pligter, at vi tabe Guds Aand. Det er lige saa naturligt, at vi tabe den Helligaands Lys og Inspiration, naar vi forsømme vore Pligter, som at fysiske Kræfter aftage, naar vi blive ørkesløse. Virksomhed er nødvendig for at blive sund og stærk. Fodgjængeren, som traver Landet rundt, udvikler sine Lemmer, og Sangeren udvikler sine Lunger. Jo mere vi arbejde for at udvikle vor legemlige Bygning, jo stærkere bliver den. Sindet skjærpes ligeledes ved Virksomhed. Vi udvikles i Virkelig-

heden baade fysisk og aandelig ved Virksomhed. Skjøndt den højre Arm er den stærkeste af mine Arme, vilde det dog ikke fordre noget Argument fra min Side for at overbevise Eder om, at dersom jeg bandt den, ikke brugte den, vilde den med Tiden hentæres. Vi maa bruge alle vore Evner og Kræfter for at blive sunde og stærke. Paa lignende Maade, dersom vi forvente at blive sunde og stærke i Evangeliet; dersom vi forvente at vokse i den Helligaands Lys og Inspiration fra Dag til Dag, og dersom vi forvente at holde Skridt med Guds Riges Fremadskriden paa Jorden, maa vi arbejde stadigt, energisk og trofast, arbejde for Guds Riges Fremme. Herren har umiskjendelig sat sit Mishags Stempel paa Ørkesløsheden. Betragt for Eksempel en Maskinbygning, hvis Maskineri arbejder Nat og Dag og stadigt passes; sammenlign den med en Bygning ved Siden af, som aldrig bliver brugt; denne synes, skjøndt den ikke bruges, at smuldre, medens den anden vedblivende synes at være stærk og solid. Læg Mærke til den, som arbejder haardt, tidlig og sent, og I ville finde, at han opnaar en høj Alder i Forhold til Lediggjængeren. Læg Mærke til den, som studerer strengt, og I ville finde, at hans Sind er klart til hans Livs Ende i Forhold til den, som ikke studerer. Herren velsigner os, naar vi arbejde. Der siges i Pagtens Bog, at vi ere ansvarlige for os selv, at naar vi gjøre det Gode, skulle vi paa ingen Maade miste Belønningen; men dersom vi ere sløve Tjenere og kun udrette det, som vi faa Betaling til, skulle vi ikke modtage Belønningen oven fra. Vi have Magt til at gøre det Gode, til at holde Guds Befalinger. Vor Fader fordrer ikke mere af os, end han giver os Kraft til at udføre. Jeg har ofte beundret Nephis Arbejde og faste Beslutning at tjene Herren, i Modsætning til den fejlfindende Tilbøjelighed, der fandtes hos hans ældre Brødre. Disse Lehis Sønner rejste tilbage til Jerusalem for at faa Labans Optegnelser; efter at de havde haft nogle Besværligheder ved deres fejlslagne Forsøg, tabte Nephis Brødre imidlertid Modet. Den Formaning, som Nephi gav dem ved den Lejlighed, har tiltalt mig meget. Da deres Fader befalede dem at gaa tilbage, knurrede de ældre Sønner og sagde, at det var et urimeligt Forlangende; men Nephi sagde til sin Fader: „Jeg vil gaa og gjøre det, som Herren har befalet; thi jeg ved, at han giver ingen Befaling til Menneskene, uden at han bereder Vejen for dens Udførelse". Han sagde ligeledes ved denne Lejlighed: „Lader os gaa tilbage til Jerusalem, og lader os være trofaste med at holde Herrens Befalinger; thi han er mægtigere end hele Verden og derfor mægtigere end Laban, ja end hans ti Tusinde". Vi vide Alle, hvor heldig han var i sit Forsøg, og vi beundre Alle hans Liv og Virken. Jeg ønsker, Brødre og Søstre, at I ville erindre denne Mands Trofasthed.

Herren handler med os, ligesom vi handle med vore egne Børn. Hvilken Fader eller Moder glæder sig ikke, naar deres Børn ere nidkjære og trofaste? Forældre glæde sig ved at velsigne saadanne Børn. Naar vore Børn ere ulydige og forsømme de Pligter, som vi paalægge dem, bedrøver det os, og vi kunne ikke bifalde deres Handlinger; men naar de vende om og forsøge paa at lyde os, glædes vi atter over dem. Ligesom vi glæde os ved vore Børns Underdanighed og Lydighed, saaledes glædes ogsaa vor himmelske Fader over vor Underdanighed og Lydighed. I alle Verdens Tidsaldre, naar Guds Børn have

været ydmyge, bønfaldne og eftertettelige med at holde Herrens Befalinger, ere de blevne velsignede og have gjort Fremgang; Gud har været med dem, og det er gaaet dem godt; men naar de bleve hovmodige, hængte deres Hjerte ved verdslige Ting og forglemte Guds Befalinger, da revsede Herren dem og ydmygede dem mange Gange i Støvet. Det var nødvendigt, at han skulde gjøre det. Vi revse ikke vore Børn af Mangel paa Kjærlighed. Det er derimod Kjærligheden til vore Børn og Ønsket om at gjøre dem Godt, der foraarsager, at vi revse dem. Det er meget smertefuldt at revse dem, som vi elske, og dog bevise vi vor Kjærlighed til vore Børn ved at straffe dem. Dersom vi tillod dem at opvokse i Ligegyldighed, og som de vilde, at gaa fra Ligegyldighed til Vanartighed, vilde vi istedet for at vise sand Kjærlighed til dem, vise det stik modsatte. Dog er det nødvendigt at være barmhjertig. Skriften siger, at om vi end gave til de Fattige alt det, vi havde, og overgave vore Legemer til at brændes, vilde det ikke gavne os, dersom vi ikke havde Kjærlighed. Mange have for lidt Kjærlighed. De ere tilbøjelige til at finde Fejl, til at kritisere, til at klage over vore Brødres Handlinger. En nylig afgjort Sag har foraarsaget betydelig Omtale paa visse Steder. Alt, hvad jeg ønsker at sige til de Hellige angaaende dette Punkt, er, at dersom I holde Herrens Befalinger og følge hans Aands stille Hvidsken, ville I bygge paa Klippen, og der vil ingen Fare være; I ville være istand til at modstaa hvilke som helst Storme, der maa komme. Lydighed mod Guds Befalinger er Grunden, hvorpaa vi skulle bygge vort Liv. Vi ere vort eget Livs Arkitekter, og vi have vor fri Vilje. Det gjør ikke Noget for mig, hvad en Anden gjør, eller flere Andre gjøre; jeg ved, at dersom jeg holder Guds Befaling, vil jeg blive frelst i min himmelske Faders Nærværelse.

Angaaende Nødvendigheden af at forene Troen med Gjerninger siges der i Skriften:

„Ikke Enhver, som siger til mig, Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Vilje, som er i Himlene". (Matt. 7,21.)

Forjættelsen er til dem, som gjøre Faderens Vilje. De, som ikke gjøre dette, om de end paastaa at gjøre det og bære Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed, have ikke Krav paa Forjættelserne. Jeg ved ikke, om jeg kan gjøre bedre end læse det hele Kapitel. (Taleren læste derpaa Matt. 7. Kapitel).

Herren lovede os ved den Lejlighed, at dersom vi høre hans Ord og gjøre derefter, skal vort Hus bestaa, naar Stormene og Vandskyllene angribe det. Jeg ønsker i Dag at sige til Eder, at ingen Mand, som nogensinde har levet eller nogensinde vil leve i Israel, vil tabe Guds Aands Vidnesbyrd eller blive funden at stride mod Guds Værk, dersom han holder Guds Befalinger og ikke synder. Den, som ikke holder Guds Befalinger, og som ikke anerkjender Guds Myndigheder paa Jorden, taber Aandens Inspiration, taber Lyset og vender sig bort. I ville forgjæves søge efter et Tilfælde i Kirkens Historie, hvor et Individ mistede Guds Aand, saalænge det holdt hans Befalinger, Nogle efterleve Visdomsordet, betale deres Tiende, ære deres Præstedømme og vokse fra Dag til Dag i Lys og i Aandens Ispiration; Jesu Vidnesbyrd fordunkles ikke i deres Hjerter. Men Nogle forsømme Visdomsordet Aar efter Aar og tabe derved en Del af Guds Aand; de forglemme at arbejde flittigt

og trofast for at udføre de Pligter, der paahvile dem, og tabe derved mere af Aanden. Profeten Joseph Smith sagde, at naar en Mand forsømte en hvilken som helst Pligt, gjorde han det første Skridt til Frafald. Enhver Sidste-Dages Hellig ved, at det er hans Pligt at betale Tiende, efterleve Visdomsordet og arbejde flittigt og trofast for at udføre sine Pligter, og naar han forsømmer nogen af disse Pligter, har han, dersom Josephs Ord ere sande, gjort det første Skridt til Frafald. Vi maa erindre, at disse Ord, udtalte af Profeten Joseph, stemme overens med de Skriftsprog, som jeg læste. Frelseren siger: „Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes", og at, dersom vi gjøre, hvad han befaler os, skulle vore Huse staa fast paa Klippen, lige meget hvilke Storme der komme; hvad enten de komme i Form af Sygdom, Tabet af vore Kjære, finansielle Vanskeligheder eller politiske Forviklinger, ville de ikke anfægte vor Tro. Vi kunne selv afgjøre vort Livs Lykke eller Mislykke. Ingen kan hindre Eder eller mig fra at opnaa det Kald eller Embede i Præstedømmet, hvor vi kunne gjøre mest Godt; vi kunne alene selv hindre det. Jeg kan standse min Fremgang og Guds Aands Tiltagende i mit Hjerte, ved at forsømme Guds Befalinger; men ingen Mand kan fratage mig Guds Præstedømme, dersom jeg holder Herrens Befalinger.

For at komme tilbage til Emnet om Tro og Gjerninger vil jeg endnu læse nogle faa Skriftsteder.

„Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger.

Hvo, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader, og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham". (Joh. 14, 15. og 21.)

Dersom I ønske Guds Kjærlighed, Kjærligheden af Eders Tilværelses Ophav, af Eders Aanders Fader, da siger jeg: Hold Guds Befalinger, og hans enbaarne Søn har lovet, at I skulle modtage den. Hvilket Andet har han lovet? Han har lovet, at han vil elske Eder og aabenbare sig selv for Eder. Jeg bevidner for Eder, at jeg ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus, og jeg ved, at dersom I holde Guds Befalinger, ville I modtage den samme Kundskab. Jeg siger ligeledes, selv om I have Guds Aands Lys og Inspiration, vil det ikke forblive hos Eder, dersom I ikke holde Guds Befalinger. Det er ikke lovet noget Menneske, at det kan bevare det Vidnesbyrd, at Jesus er Verdens Forløser, med mindre de holde Guds Befalinger.

„Men vorder Ordets Gjørere og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage Eder selv". (Jak. 1,22.)

Hvad gavner det, mine Brødre! om Nogen siger, han haver Troen, men har ikke Gjerningerne? Mon den Tro kan frelse ham?

Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Næring, og Nogen af Eder siger til dem: Gaar bort i Fred og varmer og mætter Eder, men undlader at give dem det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad Gavn gjøre I dem da?"

Paa samme Maade med Troen; dersom den ikke har Gjerninger, er den død i sig selv.

„Der maatte da Nogen sige: Du har Troen, og jeg har Gjerninger; vis mig Din Tro af Dine Gjerninger, og jeg vil vise Dig min Tro af mine Gjerninger.

Du tror, at Gud er een, Du gjør

vel; Djævlene tro det ogsaa og skjælve". (Jak. 2, 14.—19.)

Dersom disse Skriftsteder ere sande, tro Djævlene ogsaa paa Gud. Da Jesus uddrev dem, raabte de og bevidnede, at han var Guds Søn. Kunde den Kundskab frelse dem? Kan vor Kundskab frelse os? Jo flere Velsignelser vi modtage fra Herren, jo flere Vidnesbyrd vi erholde om Profeten Josephs Smiths guddommelige Kaldelse, og jo oftere vi have set de Syge helbredede eller hørt Profetiens og Tungemaalsgaven, jo større er vor Forpligtelse til at arbejde for Guds Riges Forfremmelse. Af dem, som meget er givet, fordres meget. Efter som vi vokse og tiltage i Kundskab og Guds Aands Vidnesbyrd, tiltager vort Ansvar, og vi maa forøge vore Bestræbelser for at fremme Guds Værk; dersom vi ikke gjøre dette, tabe vi Guds Aand. Det er ikke Kundskaben om Gud, men vor Trofasthed i at holde hans Befalinger, der vil bringe os Frelse.

„Men vil Du vide, o, Du forfængelige Menneske! at Troen uden Gjerninger er død?

Blev ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gjerninger, da han ofrede sin Søn Isaak paa Alteret?

Ser Du, at Troen virkede med hans Gjerninger, og at ved Gjerninger blev Troen fuldkommen, og Skriften blev opfyldt, som siger: Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, og han blev kaldet Guds Ven.

Se I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene? . . . . .

Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger". (Jak. 2, 20.—26).

„Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog, og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne efter deres Gjerninger". (Aab. 20,12.)

De Døde ville blive dømte efter deres Gjerninger, ikke efter deres Tro.

Brødre og Søstre! lad mig opmuntre Eder til at arbejde for Guds Riges Fremme, til at efterleve Visdomsordet, betale en oprigtig Tiende, understøtte Guds Præstedømme, som præsiderer blandt Eder, og til at være naadige, venlige og overbærende, ikke dømme hverandre, at I ikke skulle dømmes, I Korthed: Lad mig opmuntre Eder til at leve som Sidste-Dages Hellige, saa at Menneskene, naar de se Eders gode Gjerninger, maa prise Gud og ledes til at undersøge Evangeliet. Eders Bestræbelser for at holde Guds Befalinger ville uundgaaeligt have Virkning paa dem, som I omgaas med. Det Menneske, som saaledes arbejder, vil besidde en Aand, som giver det Magt og Indflydelse ved alle Mennesker, særlig de Oprigtige.

Profeten Joseph Smith gav de Hellige et Kjendetegn, hvorved de kunde kjende den gode Hyrdes Røst, og dette Tegn var, altid at følge Kirkens Flertal. Jeg ønsker ligeledes at læse nogle Ord, som han udtalte i Commerce 1839. Erindrer, Sidste-Dages Hellige, at de Ord, som jeg vil læse, ikke ere mine, men Guds inspirerede Profets; thi jeg ved, at Joseph Smith var en Guds Profet, og jeg bærer dette Vidnesbyrd for Eder. Jeg ved dette lige saa vist, som jeg ved, at naar jeg er kold, bliver jeg varm ved gaa ind i et opvarmet Værelse. Jeg ved, at vi ere beskjæftigede med Guds Værk. Jeg ved, at Tegnene følge de Troende. Jeg ved, at Tungemaalsgaven findes i denne

Kirke. Jeg ved formedelst Franklin D. Richards, Karl G. Maesers og Williams Budges Vidnesbyrd, at Karl G. Maeser blev ved Tungemaalsgaven istand til at forstaa Franklin D. Richards, den Nat han blev døbt Sidstnævnte talte Engelsk, medens den Førstnævnte talte Tysk. I vide, at disse Mænd ere sandfærdige. Da Broder Maeser kom op af Daabens Vande, paakaldte han Herren i Løndom, sigende: „O Herre! jeg har adlydt Dit Evangelium, jeg tror paa Joseph Smiths guddommelige Kaldelse; nu, o Fader! skjænk mig et af de Tegn, som skulle følge de Troende, og jeg lover, at dersom Du vil give mig et Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, hvormed vi ere beskjæftigede, vil jeg, dersom det er nødvendigt, nedlægge mit Liv for denne Sag". Derefter fulgte han med Brødrene og rettede Spørgsmaal til Broder Richards; Broder Budge oversatte det mellem dem. Omsider, da Br. Maeser rettede et Spørgsmaal, sagde Broder Richards til Broder Budge: „De behøver ikke at oversætte det, jeg forstaar det fuldstændigt". Broder Richards besvarede Spørgsmaalet, og Broder Maeser sagde ligeledes til Br. Budge, at han behøvede ikke at oversætte for ham; thi han forstod det fuldstændigt, og som de vandrede hen ad Gaden, forstod de formedelst Guds Aand hinanden, skjøndt den Ene talte Engelsk og den Anden Tysk. Jeg siger, at dette var et af Tegnene, som følge de Troende. Jeg bevidner for Eder, at min Hustru, som nu slumrer i Graven, velsignede mig ved Tungemaal, og jeg har levet og modtaget de Velsignelser, som hun udtalte paa mit Hoved. Jeg bevidner for Eder, at jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at Joseph Smith var en Guds Profet. Jeg vil nu læse dennes Ord, og jeg siger til alle Sidste-Dages Hellige: Læg Mærke til dem, husk godt paa dem, at I maa undgaa den Stilling, som de Andre advare imod.

„O, I Tolv og Hellige! gjører Eder tilgode med denne vigtige Advarsel: I alle Eders Prøver, Besværligheder, Lidelser, Lænker, Fængslinger eller Død, forvar Eder, at I ikke forraade Himlen, at I ikke forraade Jesus Kristus, at I ikke forraade Eders Brødre, at I ikke forraade Guds Aabenbaringer, hvad enten de findes i Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog eller Noget, som er eller vil blive givet eller aabenbaret til Menneskene i denne Verden eller i den tilkommende. Ja, i al Eders Kaadhed og Omsving, forvar Eder, at I ikke gjøre dette af Frygt for, at uskyldigt Blod skal klæbe sig til Eders Klæder og I blive styrtede i Helvede. Al anden Synd er ubetydelig i Sammenligning med at synde mod den Helligaand og forraade sine Brødre.

Jeg vil give Eder en af Nøglerne til Rigets Hemmeligheder. Det er et evigt Princip og har eksisteret hos Gud fra Begyndelsen. „Den Mand, som finder Fejl ved Kirken, og som sætter sig op og fordømmer Andre, sigende, at han er retfærdig, og de ere forkerte, vid forvist, at den Mand er paa Hovedvejen til Frafald, og dersom han ikke omvender sig, vil han falde fra, saa vist som Gud lever".

Disse ere Profeten Joseph Smiths Ord, og jeg bærer Vidnesbyrd om, at de ere sande. — (Deseret News).

En god Gjerning.

En lille, barfodet Dreng, omtrent 10 Aar gammel, stod og frøs og kiggede gjennem Vinduerne i en Skomager-Butik i New-York.

En Dame kom kjørende paa Gaden i en elegant Vogn, forspændt med to pralende Heste i et fint Seletøj. Hun fik Øje paa Drengen, bød Vognen holde udenfor Butiken, hvorpaa hun steg ned, traadte hen til den Lille og spurgte:

„Hvorfor staar Du her og ser saa alvorligt gjennem Vinduet?" Han svarede:

„Just nu bad jeg Gud om at skjænke mig et Par Sko".

Hun tog ham ved Haanden, gik ind i Butikken og bad Ejeren om at lade en af Svendene gaa og kjøbe sig nogle Strømper. Hun tog derpaa en Skaal Vand og et Haandklæde og tog Drengen med sig til et Værelse bag ved Butikken. Der tog hun sine Handsker af, lagde sig paa Knæ og vadskede den Lilles Fødder. Da Budet kom tilbage med Strømperne, kjøbte hun ogsaa et Par Sko, og da den Lille havde faaet sin ny Fodbeklædning paa, gav hun ham de øvrige Strømper, klappede ham paa Kinderne og sagde:

„Jeg haaber, at Du nu føler bedre".

Da hun vendte sig for at gaa, tog den lille forbavsede Dreng hendes Haand, løftede sine taarefulde Øjne mod hendes Blik og spurgte:

„Er Du en Engel?"

Negerracen.

En Korrespondent spørger, om Negerracen (Kains Afkom) overlevede Floden ved, at Kam, Noahs Søn, giftede sig med en af Kains Efterkommere, eller Forbandelsen kom og blev nedarvet ved Kanaan, Kams Søn,

Angaaende dette har Abraham i sine Beretninger, som findes i »Pearl of great Price«, udtalt sig meget tydeligt. Ifølge disse er det klart, at Kams Hustru var en af Kains Efterkommere. I hans Bemærkninger om Pharao, Kongen af Ægypten, siger han:

„Og denne ægyptiske Konge var en Efterkommer af Kam og efter Blodet beslægtet ved Fødsel med Kananiterne. Fra denne Efterkommer stamme alle Ægypterne, og saaledes blev den kananitiske Forbandelse vedligeholdt i Landet. Ægypten blev først opdaget af en Kvinde, som var en Datter af Kam, og Ægyptus Datter, hvilket i det Kaldæiske betyder Ægypten, hvilket betyder det, som er forbudt".

Saaledes, siger Abraham, opstod ved Kam den Race, som vedligeholdt Forbandelsen i Landet.

Det synes, at Pharaoerne vilde gjøre Krav paa Præstedømmet, fordi de gjennem Kam nedstammede fra Noah. Men den første Pharao, siges der, blev velsignet med Visdom og Jordens Goder, men forbandet med Hensyn til Præstedømmet.

Samme Korrespondent spørger ogsaa, om Negerracen udgjorde det tredie eller neutrale Parti i Himlen, da det store Oprør fandt Sted.

Der er Intet skrevet som Herrens Ord angaaende dette Emne; men mange af vore Ældster formode, at dette var Tilfældet. — (Juvenile Intructor.)

Den 1. Februar 1897.

Visdomsordet.

Omendskjøndt vi vide, at Guds Ord til hans Børn ere af stor Betydning for deres Frelse, og at kun den, som adlyder dem, vil opnaa Salighed i vor Faders Rige, er der dog mange af de Formaninger og Befalinger, som Herren har givet sit Folk til deres evige Velsignelse, dersom de agte derpaa, som vi mere eller mindre overse eller forglemme.

Saaledes kunne vi nævne Visdomsordet, som Herren gav til Profeten Joseph Smith den 27. Februar 1833. Ere vi nidkjære i at overholde det? Og dog fordre vi Opfyldelsen af de Løfter, som ere givne i Forbindelse dermed, uden Hensyn til, om vi have opfyldt Betingelserne.

Da Herren gav denne Aabenbaring til Profeten, var det ikke som en Befaling, men som et Visdomsord, fremvisende Guds Orden og Vilje angaaende de Helliges timelige Frelse, og lovede store Forjættelser til dem, som vilde annamme det og gjøre derefter; men da det viste sig, at mange ikke agtede derpaa og saaledes tilsyneladende ikke tillagde Guds Ord megen Vægt, tilkjendegav Herren for sin Tjener Brigham Yong, at denne Aabenbaring ikke længere var et Raad eller en Formaning, men var bindende for Kirken som en Befaling.

Det er en Kjendsgjerning, at Sygdom og Svaghed tager mere og mere Overhaand iblandt Menneskene, og dersom det Samme er Tilfældet med os som Guds Folk, da er det, fordi vi ikke have Tro nok til at overholde hans Bud og Befalinger.

Gud har skabt Mennesket, og han kjender dets Organisation; han ved, hvad der er gavnligt, og hvad der er skadeligt for det; og naar han siger, at det ikke er godt for os at drikke Vin og stærke Drikke, og at Tobakken er skadelig for Legemet, samt at hede Drikke ere ikke for Legemet eller Maven, da bør det os at agte paa hans Formaninger. Lader os ikke stole for meget paa vor egen Klogskab og Erfaring. Lader os ikke sige, at naar vi kun bruge Lidt af det, som her er omtalt, da skader det os ikke.

Saaledes er det, at vor Saligheds Fjende søger at dysse os ind paa dette som paa andre Punkter, ved saaledes at tilhviske os, at en lille Afvigelse her og en lille Afvigelse der, fra Pligtens og Dydens Sti, gjør os ingen Skade. Og vi lytte til denne Røst, medens den ene fine Guldsnor efter den anden lægges om vor Hals, og vi synes, den er saa fin og lille, at vi, naarsomhelst vi ønske, kunne sønderive den og fri os fra dens Magt. Men en Dag opvaagne vi og finde, maaske for sent, at der af de fine Traade er dannet en stærk Kjæde, og at vi nu ere Fanger i de onde Vaners Magt.

For at vi maatte vorde fri fra Syndens Lænker, finde Styrke baade for Legeme og Aand, gav vor himmelske Fader i sin Barmhjertighed os disse Visdomsord; lader os ikke støde denne hjælpende Haand bort, som han saaledes rækker os, thi vi ville behøve al vor Styrke og al den Tro, vi kunne udøve for at modstaa Fristelser og overkomme Prøvelser og blive trofaste indtil Enden.

Herren omtaler ligeledes i sit Ord, hvad der er godt for os at nyde. Hver Urt i sin Tid, hver Frugt i sin Tid, skal bruges med Maade og Taksigelse. Ogsaa Kjødet af Dyr og Himlens Fugle har han bestemt til Menneskets Brug; men det er ham behageligt, at det nydes sparsomt og i Vinterens Tid.

Han siger ligeledes, at Kornet er bestemt til at være Livets Stav for Mennesket saavel som for Markens Dyr og Himlens Fugle.

Der er ikke et Punkt omtalt i denne Aabenbaring, uden at det er blevet anerkjendt af den hygieiniske Videnskab i vore Dage. De Lærde skrive store Værker angaaende Skadeligheden af Nydelsen af Spiritus og Tobak og de narkotiske Virkninger af Kaffe og Te. De omtale det Ønskelige i at være maadeholdne i Nydelsen af Kjød og anbefale særlig Korn og Frugt som Føde for Mennesket.

I mange Lande paabyde Lovene, at Børnene blive undervifte om disse Ting i Skolerne.

Til sine Tjenere og sit Folk gav Herren denne Undervisning for mange Aar siden paa en saa klar og tydelig Maade og i saa letfattelige Ord, at, som han siger, selv de Svageste kunne forstaa det og have Kraft og Evne til at adlyde det.

Tilmed gav han ogsaa store Forjættelser til dem, som adlyde disse Bud. „Og alle Hellige, som ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord, og vandre i Lydighed til Befalingerne, skulle annamme Sundhed i deres Navle, og Marv for deres Ben, og finde Visdommens og Kundskabens Skatte, endog skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, skulle gaa og ikke udmattes; og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem".

Lader os da Alle søge at adlyde dette Bud, og Herren vil ikke tilbageholde sine Forjættelser fra os. Vi kunne ikke trives, ville ikke blive velsignede, dersom vi deltage i det, som Herren har forbudt.

Lader os i Ydmyghed lære Guds Vilje at kjende og da med Nidkjærhed udføre den, søgende først „Guds Rige og dets Retfærdighed", da vil hans Aand og Velsignelse følge os igjennem dette Liv, og vi ville arve Livsens Krone i det tilkommende.

Bekjendtgjørelse.

Ældste D. K. Brown, nu omrejsende Ældste i Kristiania Konference, beskikkes foreløbig til en Missionsrejse i Sverigs Konferencer.

C. A. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Kristiania, den 12. Januar 1897.
Præsident C. N. Lund.
Kjære Broder!

Jeg er just kommen tilbage fra et Besøg i Konferencens forskjellige Grene, og en kort Beretning om min Rundrejse vil maaske interessere Dem. Jeg begyndte Turen den 23. September, straks efter Konferencemødet, og fuldendte den den 9. Januar, altsaa i 3½ Maaned, efter en Rejse paa 1869 engelske Mil. Ved Herrens Bistand og ved Bistand af Ældsterne, som arbejde i Grenene, afholdt vi 84 Møder og havde den Glæde at være behjælpelige ved 17 Personers Indlemmelse i Kirken ved Daab, og disse Maaneder have været betydningsfulde i vor Missionserfaring. Herren har kronet vore svage Bestræbelser med Held, og hans er Æren. Vore Møder vare godt besøgte og, med en eller to Undtagelser, meget ordentlige, og Folket lyttede til vort Vidnesbyrd med spændt Opmærksomhed. I Aalesund mødte vi betydelig Modstand. Præsten advarede Folket imod os; vi bleve fornærmede paa Gaderne, og vore Møder forstyrredes ved adskillige Lejligheder. Den 16. November offentliggjorde vi vor Tekst for den Dags Aften: „Var Joseph Smith sendt af Gud?" Lokalet blev fyldt med Folk, af hvilke Mange kom for at lære Noget om denne berømte Mand; men Satan kom ogsaa og var bestemt paa at hindre dem deri. Ved Mødets Begyndelse ankom en Pøbel paa 8 Personer, som tog Plads paa forskjellige Steder i Lokalet, og saasnart Joseph Smiths Navn blev nævnt, var det Signal for dem til at begynde. Jeg talte omtrent en Time, men da blev Forvirringen saa stor, at jeg maatte afbryde. Vi vare besluttede paa ikke at lade os skræmme af Modstanderne og offentliggjorde **igjen vore** Møder den 19. og 21. November. Efter forudgaaende Bestemmelse mødte vi paa Kontoret den 19. November for at faste og bede Herren om at binde de onde Magter, at de ikke skulde have Magt over os eller til at forstyrre vore Møder. Herren hørte og besvarede vore Bønner, og samme Aften efter Mødet fremkom en ung Dame, Datter af en Skolelærer, og begjærede Daab. Om Søndagen var Salen igjen fuld af Tilhørere; men den bedste Orden herskede, og saaledes besvarede Herren vore Bønner.

I Kristiansund, Trondhjem og Gjørvik vare vi nødsagede til at leje store Lokaler for at imødekomme Folket, og selv staaende Pladser vare optagne. I hvert Tilfælde blev der begjæret flere Møder; men Lejen er høj i dette Land, og nogle af Brødrene havde udbetalt saa meget som 40 Kroner af deres egen Lomme; de kunde derfor ikke opfylde Ønsket. Ikke desmindre betragte de Pengene som vel udlagte; thi som Resultat undersøge flere intelligente Personer Evangeliet.

Aftenen den 24. November var en glædelig Tid i Bergen, en sand Pinsefest; 10 Personer, af hvilke fire vare Familiefædre, bleve tillagte Kirken ved Daab. Ældsterne H. D. Jensen og John Petersen have senere ved Brev underrettet mig om, at 2 Personer siden den Aften ere indlemmede i Kirken. Den sidste Dag i det gamle Aar døbte vi 3 Personer i Trondhjem.

Der er et stort Arbejde at udføre i Norge; Høsten er stor, men Arbejderne ere faa. Her findes mange større Byer og Egne, hvor Herrens

Tjeneres Røst om Evangeliets Gjengivelse endnu aldrig er hørt.

Ældsterne nyde alle godt Helbred og have Aanden af deres Mission hvilende paa sig. Præsident Andersen er nidkjær i Udførelsen af sine Pligter og fremskynder det gode Værk med berømmelsesværdig Energi; vi haabe, at vi ved vore forenede Bestræbelser maa advare de Ugudelige og bringe mange Oprigtige til Kundskab om Sandheden, at de kunne undfly Guds Straffedomme.

Bestandig bedende for Deres Velfærd, og at Herren maa rigeligt velsigne Deres Arbejde, samt med venlig Hilsen til Brødrene i Nr. 14, forbliver jeg

Deres Broder i Sandheden
D. K. Brown.

Bern, Schweits, den 12. Jan. 1897.
Præsident C. N. Lund.
Kjære Broder!

Siden jeg forlod Kjøbenhavn den 14. December sidstleden, har jeg besøgt de fleste Grene i den tysk-sweitsiske Mission og har haft en ganske behagelig Tid blandt de i Missionen arbejdende Brødre fra Zion samt saadanne af de tydske og sweitsiske Hellige, som jeg har truffet sammen med. Jeg erkjender, at de Hellige her besidde den samme Kjærlighed og Hengivenhed for Guds Sag, som deres Troesfæller i Skandinavien lægge for Dagen. Den første Gren af Kirken, som jeg besøgte efter at have sagt Farvel til Danmark, var Kiels Gren.

Nævnte Gren blev grundet i 1880 af Ældste Ludvig Suhrke, der blev sendt som Missionær til Holsten, af afdøde Præsident Niels Wilhelmsen, som den Gang præsiderede over den skandinaviske Mission. Før det lykkedes Ældste Suhrke at faa Fodfæste i Kiel, blev han tre Gange kastet i Fængsel og ligesaa mange Gange landsforvist, men han overvandt al Modstand og vandt Sejr i den Grad, at han oprettede en Gren, der har eksisteret hele Tiden siden. For Tiden findes der 29 Medlemmer i Grenen, hvis nuværende Præsident, Ældste Lorenzo Jensen, er en Søn af den vel bekjendte Mand, nu afdøde Ældste H. P. Jensen, der indtog en meget fremragende Stilling blandt Missionærerne ved Evangeliets første Forkyndelse i Danmark og Norge for over 45 Aar siden.

Fra Kiel rejste jeg til Hamborg, hvor der findes en blomstrende Gren med 104 Medlemmer under Præsidium af Ældste John Zwahlen fra Ferron, Utah. Det var i Hamborg, at Apostlen John Taylor i 1851 først gjorde Forsøg paa at tilbyde det store Tydsklands Indvaanere Evangeliets Fylde, og det var ogsaa her, at Mormons Bog paa Tydsk udkom i Trykken; men ihvorvel det lykkedes Ældste Daniel Carn den 1ste August 1852 at oprette en Gren af Kirken i Hamborg, hvorfra det første tyske Emigrantselskab af Hellige udvandrede, var Tiden dog ikke kommen, at Evangeliet skulde fæste dybe Rødder hos den store Hansestads Indvaanere. Forfølgelse, Fængsling og Landsforvisning bleve vore Ældster tildelte, fordi de vovede at prædike det glade Budskab i dets Renhed; da man havde jaget Hyrderne bort, spredtes Hjorden, og i mange Aar derefter fandtes der kun nogle faa spredte Medlemmer af Kirken i Hamborg og Altona. I 1864 og 1880 gjordes der atter Forsøg paa at oprette en Gren, men det mislykkedes, skjønt Ældsterne, som af Præsidenten for den skandinaviske Mission bleve beskikkede til at arbejde der, døbte nogle faa Sjæle. Den nuværende Gren blev organiseret med

7 Medlemmer i 1888. Ikke mindre end fem Ældster fra Zion virke for nærværende Tid i Hamborg, og Udsigterne for Evangeliets Fremme ere meget lovende. Jeg overværede en Aftenforsamling paa Grenens smukke Forsamlingslokale, hvor jeg benyttede Lejligheden til iblandt Andet at overbringe en Hilsen til de hamborgske Hellige fra deres Brødre og Søstre i de nordiske Nabolande.

Fra Hamborg rejste jeg til Staden Hannover, hvor en lille Gren af Kirken fornylig er bleven oprettet, og hvor to af vore Brødre fra Zion have deres Arbejdsmark. I Byen Bielefeld i Westphalen er der ogsaa paabegyndt en Missionsvirksomhed af andre af vore Brødre. I Berlin, det tyske Kejserdømmes prægtige Hovedstad, traf jeg sammen med fem Ældster fra Zion. Den herværende Gren af Kirken blev oprettet i 1878 og tæller for Tiden 91 Medlemmer, indbefattende nogle faa Hellige i Stettin. Jeg fik ikke Tid til at besøge Soran, hvor der eksisterer en livlig Gren med 53 Medlemmer; men i Leipzig, Kongeriget Sachsens største Stad, nød jeg det Privilegium at møde i Forsamling med de derværende Hellige. Grenen tæller 34 Medlemmer, og dens Præsident er Ældste O. W. Andelin, der er født af svenske Forældre. Han har som Medarbejdere tre andre Ældster fra Zion. Mit næste Besøg gjaldt Dresden, Hovedstaden i Sachsen. Her findes ogsaa en Gren af Kirken, hvis Medlemsantal, indbefattende nogle Hellige i Stæderne Chemnitz og Frejberg, beløber sig til 47. Seks Ældster fra Zion arbejde i Grenen, nemlig to i Dresden, to i Chemnitz og to i Freiberg. Fra Dresden rejste jeg til den gamle historiske By Nürnberg i Bajern, hvor der tidligere har eksisteret en stor Gren, men da en større Part af Medlemmerne vendte tilbage til de gamle Traditioner og Kirkeskikke, og andre faldt i Overtrædelse, medens ogsaa nogle faa emigrerede til Zion, er Medlemsantallet gaaet ned fra 218 til 25, der for Nærværende staa trofaste. To Brødre fra Zion arbejde i Nürnberg og Omegn med vekslende Held.

I den store Stad München, hvor der er en Gren med 55 Medlemmer, traf jeg Ældsterne Wm. F. Olsen og Le Roi C. Snov, hos hvem jeg tilbragte en behagelig Tid, og fortsatte derpaa Rejsen til Winterthur i Sweits, hvor jeg Juledag overværede en interessant Konference, der bivaanedes af 22 Ældster fra Zion. Tre Forsamlinger afholdtes i en for Lejligheden anskaffet Sal, og Møderne vare godt besøgte af baade Hellige og Fremmede.

Efter at have overværet to store Forsamlinger i Zürich, den største Stad i Sweits, gjorde jeg Rundrejse til Airolo, i Kanton Tessin, som jeg naaede efter at have passeret igjennem den over to danske Mil lange St. Gotthard Tunnel. Jeg skal aldrig glemme de majestætiske Alper, saaledes som jeg saa dem iklædt deres hvide Vinterdragt hin klare Vintermorgen. Den lange Tunnel, som blev boret i Aarene 1872 til 1889, kostede omtrent 50 Millioner Kroner. Endelig naaede jeg den 31. December 1896 Bern, Hovedstaden i Sweits, og ligeledes Stedet, hvor den tydske og sweitsiske Mission har sit Hovedkontor. Her har jeg siden været bosat, beskjæftiget med historiske Arbejder.

Den tysk-sweitsiske Mission bestaar for Tiden af 20 lokale Ældster, 25 Præster, 46 Lærere, 13 Diakoner og 1083 Medlemmer, ialt 1187 Sjæle.

Den sveitsiske Del af Missionen er inddelt i fire Konferencer med 14 Grene, medens den tydske Del bestaar af 13 Grene, der paa Grund af deres private Beliggenhed ikke for Tiden ere inddelte i Konferencer. Af de 76 Ældster fra Zion, som arbejde i Missionen, virke 47 i Tyskland og 29 i Sweits. Et større Antal af Missionærerne er født i Amerika og har foruden at prædike Evangeliet ogsaa Sproget at lære. De tre tyske Grene, som jeg endnu ikke har besøgt, findes i Stuttgart, Manheim og Frankfurt a. M. Grenen i Stuttgart har 42, den i Manheim 51 og den i Frankfurt a. M. 37 Medlemmer.

Præsident Geo C. Naegle, som har haft Bestyrelsen af Missionen i omtrent 3 Aar, tiltraadte sin Hjemrejse her fra Bern, den 3. ds. Hans Efterfølger er Ældste Peter Loutensock fra Eureka. „Der Stern", Kirkens Missionsblad i Tydskland og Sweits, har nu 1200 Abonnenter. Den paabegyndtes i 1869 af Ældste Carl G. Maeser som et Maanedsskrift; men siden 1862 er den ligesom Skandinaviens Stjerne udkommen 2 Gange om Maaneden.

Missionsvirksomheden i Tydskland og Sweits lover rige Frugter i Fremtiden. Kun en lille Begyndelse til Evangeliets Forkyndelse er endnu bleven gjort i disse Lande. Man tror, at det tydske Folk i Fremtiden vil indtage en fremragende Holding i Kirkens Anliggender, naar Tusinder af Germaniens Sønner og Døtre have sluttet sig til Sandhedens Banner.

Præsident Loutensock, hans Medarbejdere og de Hellige her forene sig med mig i en venlig Hilsen til Dem og Medarbejdere samt de Hellige i Almindelighed i den skandinaviske Mission.

Deres Broder i Evangeliets Tjeneste
Andrew Jenson.

Svar til Oberst Ingersoll.

I et nylig udkommet Nummer af »New York Journal« angriber Oberst Ingersoll det ny Testamente og Journalen fremhæver Artiklen som „det bedste Argument, der nogensinde er fremført mod Kristendommen". Artiklen er usædvanlig overfyldt med blændende, falske Paastande og Sofisteri, selv om den betragtes som et intellektuelt Foster af den berømte Skeptiker, og dersom dette er det bedste eller værste, der kan fremføres mod den kristelige Religion, er der ingen Fare fra den Kant.

Hr. Ingersolls Slutninger kunne undersøges med betydelig Fordel. Han begynder med den Paastand, at vi vide ikke, hvem der har skrevet de fire Evangelier. Denne Paastand er tilfulde besvaret med den Paastand, at vi vide, hvem der har skrevet de fire Evangelier. De gamle Kirkeskribenter have bevist dette. Vi kunne henvise til Vidner som Athanasius, Epiphannis, Augustinus, Jerome og Andre, som levede i Kristendommens tidligere Alder, og som have efterladt historiske Vidnesbyrd. Indtil der frembringes andre historiske Vidnesbyrd, der modsige deres, er det absolut taabeligt at fornægte Evangeliernes Forfattere. Det er udelukkende et Spørgsmaal om Beviser, ikke om Formodninger.

Han siger dernæst, at de fire Evangelier stemme ikke overens og ere selvfølgelig ikke sande. Dette er Sofisteri

og tiltaler ikke engang romantisk. Erkebiskop Whately gjendrev for nogle Aar tilbage i et anonymt Skrift det samme Argument ved at bevise, at af de mange Historier, der ere skrevne om Napoleon den Første, findes ikke to, som give nøjagtig den samme Beretning om den samme Begivenhed. Hans Slutning, at ingen af dem fortjente Tiltro, og at Napaleon maaske var en Myte, blev først meget latterliggjort; men da Forfatteren vendte om og erklærede, at dette var just Fritænkerens Argument mod de fire Evangelier, forstummede Latterliggjørelsen. De fire Evangelier stemme overens; det er ikke sandt, at det fjerde modsiger de andre tre. Det er en Vildfarelse at paastaa dette, og der er ikke saa meget som en Skygge af Grund dertil paa denne Tid, eftersom bibelske Undersøgelser have opklaret, hvad der for nogle Aar tilbage syntes modsigende og mangelfuldt. De Afvigelser, som findes i Enkelthederne, ere indirekte Beviser paa Beretningernes Sandfærdighed; thi i Tilfælde af overlagt Bedrageri vilde de have været undgaaede eller udeladte.

Ingersoll fremfører det Spørgsmaal, at dersom Kristus opstod fra de Døde, hvorfor viste han sig da ikke for sine Fjender? Han gjorde saa; han viste sig for Saulus, en af Forfølgelsens Ledere, og saa virksom og overvældende var hans Tilsyneladelse, at Saulus derved blev en af hans ivrigste Forkjæmpere, og hans Vidnesbyrd om Jesu Opstandelse er gjennem Tidsaldrene nedarvede til os. Desuden viste Jesus sig for mere end 500 Personer paa en Gang. Jesu Tilkjendegivelse efter hans Død og Opstandelse fandt derfor ikke „hemmeligen Sted i et Hjørne", som Ingersoll siger; men han viste sig for baade Venner og Fjender og baade offentlig og privat. Men det er maaske Skeptikernes Forrettigheder at fremføre Paastande om Ting, som de ere, og paastaa at være aldeles uvidende.

Han spørger ligeledes, om Nogen kan tro, at himmelske Engle sang ved Jesu Fødsel. Ja, og hvorfor ikke? Hundreder af Sidste-Dages Hellige, ligesaa intelligente og lige saa fri for Overtro, som Nogen, der bekjender sig at være Skeptiker, have ved højtidelige og vigtige Lejligheder hørt himmelske Røster og himmelsk Musik. Dette er ingen Illusion. Hvorfor skulde Englene ikke synge ved Herrens Fødsel, og hvorfor skulde det ikke tilades Hyrderne at høre deres himmelske Melodier?

Ingersolls næste Spørgsmaal er: „Kan Nogen tro paa Djævlenes Tilværelse?" Ja, det kunne Tusinder. Det maa bemærkes, at de Djævle, som Obersten sigter til, ere de, som Evangeliernes Forfattere kalde onde Aander, ikke „Djævle". Han siger:

„Paa den Tid troede man, at Lamhed, Døvhed, Ligfald, Afsindighed og andre Sygdomme foraarsagedes af onde Aander, at disse toge de menneskelige Legemer i Besiddelse og levede i Mænd og Kvinder. Kristus troede dette, og lærte Andre det og foregav, at han helbredede de Syge og Affindige ved at uddrive de onde Aander. Vi vide nu, dersom vi vide Nogenting, at onde Aander ikke bo i de menneskelige Legemer. Er Noget i Verdens Literatur mere idiotisk end den Ide? Intelligente Folk tro ikke længere paa Troldkvinder, Spaamænd eller onde Tunger. De ere fuldkommen overbeviste om, at ethvert Ord om dette Emne i det nye Testamente er Usandhed".

Statistisk Rapport
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1896.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion.			Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total, Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.		Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte		Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte.
			Højpræster.	Halvfierds.	Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.						Over 8 Aar.	Under 8 Aar.					Ved Tilbud af Skrifter.	Efter Indbydelse.				
Kjøbenhavn . . .	George Christensen	6	3	14		41	9	23	5	352	430	137	567	43	18	3	6	9	13	9	3002	1269	3257	2499	38	360
Aarhus	M. C. Mortensen.	5		13		24	5	14	7	249	299	98	397	37	15	13	10	6	5	7	3964	22	2723	2080	109	504
Aalborg	Andr. C. Fjeldsted	3		13		13	17	6	8	232	276	110	387	47	15	9	4	4			5280		3864	2874	54	434
Danmark		14	3	40		78	31	43	20	833	1005	345	1351	127	48	25	20	19	18	16	12246	1291	9844	7453	201	1298
Norge: Kristiania	Peter Anderson.	11	1	22		57	21	20	12	688	798	201	949	155	23	4	14	4	13	11	17562		6168	16024	150	1318
Stockholm	Carl A. Ahlquist	10		18		97	59	45	17	1176	1394	263	1657	136	40		16	26	21	16	14995		6854	6597	1155	1562
Gøteborg	Theo. Tobiason.	8		12		42	23	22	30	395	512	150	662	31	16		1	12	37	37	8361		1726	7877	300	704
Skåne	Alfonzo B. Irvine	5		11		8	6	12	3	190	219	85	304	47	10	2	11	4	3	5	3279		1924	1572	169	478
Sverige		23		41		147	88	79	50	1761	2125	498	2623	214	66	2	28	42	61	58	26635		10504	16046	1624	2744
	Totalsum . . .	48	4	103		282	140	142	82	3282	3928	1044	4923	496	137	31	62	65	92	85	56443	1291	26516	39523	1975	5360

Det er tilstrækkeligt at sige, at dersom vi vide Noget, vide vi, at Doktorvidenskaben behandler ikke og gjør heller ikke Krav paa at kjende de oprindelige Aarsager til Sygdom og Død. Hvilken Grund er der derfor til at fremhæve som idiotisk den Tro, at disse Virkninger kun ere Led i en Kjæde, som mere eller mindre kontrolleres af Dæmoner, onde Aander, onde Indflydelser? Hvilke Anskuelser, fremsatte i det nye Testamente, kunne retteligen latterliggjøres? Nye mikroskopiske Opdagelser bevise, at der er en inderlig Forbindelse mellem den synlige og den for det blotte Øje usynlige Verden; men er der Intet paa den anden Side af den Verden, som Mikroskopet har bragt for Dagen?

Ingersoll angriber dernæst Kristi Filosofi. Han siger, at det er umuligt at elske sine Fjender, og at dersom den Befaling, ikke at gjengjælde Ondt med Ondt, blev udført, vilde Forbrydelser beherske Verden, det Gode bukke under for Lasten og god Regjering blive umuliggjort. Det kan ikke forventes, at en saadan Mand kan forstaa den dybe Filosofi i disse mærkværdige Lærdomme; men det er ikke desmindre sandt, at formedelst den praktiske Anvendelse af disse Principer vil Verden blive forløst fra Egoisme, Brutalitet og Synd, til Guds Navns Forherligelse.

Herved maa bemærkes, at det var ikke den første kristne Kirkes Lod at danne en Nation eller oprette en Regjering nogetsteds paa Jorden. Den Tid var ikke kommen. Magten til at straffe det Onde og belønne det Gode tilhørte de borgerlige Myndigheder. Jesus fornægtede ikke den Myndighed. Hans og hans umiddelbare Efterfølgeres Mission var en Mission af Selvopofrelse. De skulde ved Ord og Gjerninger fremvise Retfærdighedens Principer i alle menneskelige Affærer; uden disse kunde Kristi Rige ikke blive oprettet paa Jorden. Saaledes opfattede Jesu Efterfølgere deres Mission. For den opofrede de deres Liv og sejrede derved. Kristus mente aldrig at fornægte Nødvendigheden af, at Lovens Haand undertvang Forbrydelse; men han erklærede, at uden Evangeliets forædlende og frelsende Indflydelse kunde den borgerlige Lov ikke opnaa Maalet. Hans Filosofi grundede sig paa Retslæren i den mosaiske Lov, og indtil Mennesket lærer den store Sandhed, at det Onde maa overvindes, ikke ved Magt (den brutale Filosofi), men ved Dyd og Retfærdighed, vil der ikke blive nogen vedvarende Sejr over de onde Magter, som virke paa Jorden.

(Deseret News).

Indhold:

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1897.